

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatelky **L. N.**, zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem v Plzni, Na Jíkalce 13, za účasti **Ministerstva vnitra,** odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 6. 2004, č. j. 24 Az 1846/2003 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 29. 7. 2003, č. j. OAM-3465/VL-07-16-TZ-2003, byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítla stěžovatelka důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedla, že důvodem, pro který opustila Ukrajinu, bylo pronásledování člověkem, který při autonehodě usmrtil jejího bratra a který jí vyhrožuje unesením jejího syna a zabitím. Vzhledem k okolnosti, že se tak děje i přes pomoc ukrajinské

policie, naplnila tak zákonnou dikci pojmu „pronásledování“ dle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu. Krajský soud se dle jejího názoru nedostatečně vypořádal o otázkou, zda byly v daném případě splněny zákonné podmínky pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, a rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatelka podala dne 19. 7. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 24. 7. 2003 byl se stěžovatelkou veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatelka uvedla, že opilý řidič, který před jejíma očima zabil jejího bratra, ji začal pronásledovat, neboť byla svědkem. Vyhrožoval jí, že jí vezme syna, spálí dům, obtěžoval její matku. Z Ukrajiny odjela proto, aby nechal její matku a syna na pokoji. Bojí se tam vrátit.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu, ve znění platném pro projednávanou věc, se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítala, že již v žádosti o udělení azylu uvedla skutečnosti svědčící o tom, že byla na Ukrajině pronásledována. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pod pojem pronásledování dle zákona o azylu nelze zahrnout výhrůžky soukromých osob, neboť stěžovatelka netvrdila, že by tyto skutečnosti souvisely s jejím uplatňováním politických práv či svobod či s některou z forem diskriminace. Azylově relevantní důvod nevyplývá ani z vlastního prohlášení stěžovatelky, ani z důkazů, které byly soustředěny správním orgánem. Stěžovatelka ve své vlasti nezastávala žádné politické názory, pro které by byla pronásledována, tím méně ze strany některé složky státní moci. Stejně tak tu není dána obava z pronásledování z některého azylově relevantního důvodu. Nad rámec výše uvedeného je třeba podotknout, že z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 24. 7. 2003 vyplynulo, že se stěžovatelka obrátila se žádostí o pomoc ve výše zmíněné situaci na orgány policie a na soud, přičemž soudní řízení neproběhlo, neboť stěžovatelka nedoložila patřičný důkazní materiál.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné připomenout, že azyl je už historicky právním institutem, kterým nositel jedné svrchované moci (v moderní době nositel státní suverenity, tedy stát) poskytuje svou ochranu někomu, kdo se nachází pod jurisdikcí jiné státní svrchovanosti, kterou (a právě jí) je bezprávně ohrožen na svobodě, zdraví, životě nebo jiných základních hodnotách. Nejvyšší správní soud proto již opakovaně vyložil ve své konstantní judikatuře, že pojem „pronásledování“ v sobě obvykle zahrnuje aktivitu státní moci (exekutivní nebo soudní), pod jejíž svrchovaností se stěžovatel nachází obvykle jako její státní občan, nepřípustnou z hlediska lidských práv, popřípadě záměrnou či objektivně vynucenou pasivitu státní moci domovského státu, která představuje přímou nebo nepřímou podporu pronásledování nepohodlných jedinců někým jiným.

K dalším stížním bodům stěžovatelky Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu